

CSVN: Chính Sách Tra Tấn Thảm Lặng trong các Tù Cải Tạo

Nguyễn Quốc Khải (Danlambao)

Vào ngày 16-1-2014 vừa qua, Dân biểu Christopher Smith cùng với **BPSOS** đã tổ chức một cuộc họp báo trong khuôn khổ của Chiến Dịch Vận Động Xóa Bỏ Chế Độ Tra Tấn Tù Nhân Tại Việt Nam. Mặc dù CSVN đã phê chuẩn Công Ước Chống Tra Tấn của Liên Hiệp Quốc (United Nations Convention Against Torture) vào 2013, nhưng việc đánh đập và tra tấn những người bất đồng chính kiến, bày tỏ ý kiến một cách ôn hòa và tù nhân vẫn tiếp tục. Ngoài ra CSVN còn dùng thủ đoạn dùng tù trị tù dùng tù xử tù một cách thâm độc như cô Đỗ Thị Minh Hạnh tố cáo.

Bằng chứng là chỉ cách đây hơn một tuần vào ngày 20-1-2014, nhân dịp Tết sắp đến, một số thành viên của Diễn Đàn Xã Hội Dân Sự và Hội Bầu Bí Thân Thương gồm có Ts. Nguyễn Quang A, các ông Nguyễn Tường Thụy, Vũ Mạnh Hùng, Nguyễn Lân Thắng, Nguyễn Kim, Nguyễn Lê Hùng, và cô Thảo đi thăm viếng cựu tù nhân lương tâm Phạm Văn Trội tại xã Chương Dương, Thường Tín, Hà Nội. Họ đã bị công an mặc thường phục chặn lại và lôi vào Ủy ban Xã rồi lên Văn phòng Đảng ủy Đảng Cộng sản Việt Nam xã Chương Dương. Tại đây, Ông Nguyễn Kim đã bị công an đánh trọng thương.

Trước đó, vào ngày cuối năm 2013, Ông Huỳnh Ngọc Tuấn cùng một số nhà hoạt động nhân quyền gồm có bà Lê Thị Công Nhân và chồng là ông Ngô Duy Quyền, cùng với ông Phạm Bá Hải đã đến thăm gia đình ông Phạm Văn Trội tại Hà Tây. Ba người bị công an hành hung là ông Huỳnh Ngọc Tuấn và vợ chồng bà Lê Thị Công Nhân. Người bị đánh đập nặng nhất là ông Huỳnh Ngọc Tuấn. Một tuần lễ sau, vào ngày 7-1-2014, ông Tuấn đi khám bệnh vì đau ngực mới biết xương ức bị gãy.

Buổi họp báo được tổ chức nhằm tố cáo với dư luận quốc tế về chính sách đánh đập và tra tấn những nhà hoạt động nhân quyền và các tù nhân, đồng thời tạo áp lực với chính quyền Hà Nội để họ bãi bỏ hoàn toàn chính sách này như Công Ước Chống Tra Tấn của Liên Hiệp Quốc đã quy định.

Hình (NQK): Họp báo tại Quốc Hội Hoa Kỳ vào ngày 16-1-2014. Ông Trần Tử Thanh ngồi ghế thứ ba từ bên trái.

Tham dự cuộc họp báo này ngoài DB Smith còn có Ts. Nguyễn Đình Thắng, Giám Đốc BPSOS và CAMSA; Ông Trần Tử Thanh, cựu sĩ quan Quân Lực VNCH và cựu tù nhân chính trị; Bà Trần Thị Ngọc Minh, mẹ của cô Đỗ Thị Minh Hạnh, người đang thọ án bảy năm tù từ năm 2010 vì đã can đảm bênh vực quyền lợi của công nhân và nông dân; Thượng tọa Danh Tol, tu sĩ Phật Giáo Khmer, cựu tù nhân tôn giáo; và Ls. Patrick Griffith thuộc tổ chức phi chính phủ Freedom Now.

Bài báo này trình bày kinh nghiệm của cựu tù nhân lương tâm Trần Tử Thanh trong trại tù cải tạo của CSVN trong 15 năm từ tháng 5, 1975 đến tháng 12, 1990. Ông Trần Tử Thanh nói: “Trên 800 ngàn quân nhân quân lực VNCH, cán bộ, cảnh sát, các đảng phái đã trở thành nạn nhân của sự trả thù tàn bạo nhất của quân CS xâm lược bằng các cuộc giết hại và ‘tra tấn thảm lặng’... Nhà cầm quyền Hà Nội đã chủ trương và cho áp dụng chính sách trả thù lâu dài bằng các cuộc tra tấn, cả thể xác lẫn tinh thần các tù nhân một cách vô cùng hèn hạ và ác độc chưa từng thấy trong lịch sử dân tộc Việt Nam... Trên 165 ngàn tù nhân đã chết tức tưởi trong những trại lao tù CSVN dưới nhiều hình thức như bị hành quyết, tra tấn, đánh đập, cưỡng bức lao động khổ sai, bệnh tật... Tuy nhiên cách tra tấn tàn bạo và độc ác nhất là ‘chính sách cố tình bỏ đói’. Không cần sử dụng tới vũ khí hay súng đạn, CSVN đã để cho các tù nhân tự giết mình bằng những loại ‘thức ăn’ dơ bẩn và độc hại.”

Sau đây là nguyên văn bài thuyết trình của Ông Trần Tử Thanh.

Thưa:

- Ông Dân biểu Christopher Smith;
- Quý vị đại diện các tổ chức nhân quyền;
- Quý quan khách và quý vị trong giới truyền thông.

Hình (NQK): Ông Trần Tử Thanh thuyết trình tại cuộc họp báo ngày 16-1-2014 tại Quốc Hội Hoa Kỳ

Thật là một vinh dự lớn lao cho tôi ngày hôm nay, với tư cách là một cựu tù nhân vì lương tâm, được có cơ hội lên tiếng thay mặt cho hàng trăm ngàn anh em cựu tù nhân cải tạo, dù đã chết hay còn sống, cũng như hàng ngàn tù nhân chính trị hiện tại còn đang mắc vòng lao lý tại Việt Nam, về một đề tài mà hiếm khi có dịp được trình bày trước các buổi hội nghị hay hội thảo chuyên đề. Đó là câu chuyện sống thật, những cảm nghĩ và tiếng nói của một cựu tù nhân chính trị, trên cơ thể hiện còn đang mang nhiều vết thương tra tấn, hậu quả của nhiều năm bị giam giữ

trong ngục tù CSVN.

Vào cuối tháng 4 năm 1975, lúc mà chính quyền Hoa Kỳ chỉ muốn nhanh chóng rút quân cùng toàn bộ nhân sự để khép lại chương sử chiến tranh Việt Nam, họ đã bỏ lại đằng sau hơn 980 ngàn quân đồng minh QLVNCH, với phương tiện thiếu thốn, phải đơn độc đương đầu với quân CSVN được sự hậu thuẫn toàn diện bởi Liên Xô, Trung Quốc và toàn khối Cộng Sản Vac-Sa-Va (Warsaw Bloc).

Với cái giá quá cao vì sự bội ước này mà nhân dân miền Nam Việt Nam phải trả, là trên 800 ngàn quân nhân quân lực VNCH, cán bộ, cảnh sát, các đảng phái đã trở thành nạn nhân của sự trả thù tàn bạo nhất của quân CS xâm lược bằng các cuộc giết hại và “tra tấn thảm liệt.”

Hình (TTT): Ông Trần Tử Thanh trước và sau 15 năm tù (1990).

Cộng sản đã tập trung họ vào hàng trăm trại cưỡng bức lao động, các phân trại lao cải hoặc các nhà tù được vội vã xây dựng trên khắp lãnh thổ Việt Nam. Thế giới đã hoàn toàn bị đánh lừa vì bề ngoài không thấy có các cuộc tắm máu. Nhưng đằng sau những hàng rào an ninh dày đặc của cái gọi là “trại cải tạo”, nhà cầm quyền Hà Nội, qua các trại lao cải do quân đội quản lý, sau đến qua đến Bộ Nội Công An, đã chủ trương và cho áp dụng chính sách trả thù lâu dài bằng các cuộc tra tấn, cả thể xác lẫn tinh thần các tù nhân một cách vô cùng hèn hạ và ác độc chưa từng thấy trong lịch sử dân tộc Việt Nam.

Theo các tổ chức nghiên cứu về tù nhân và các tài liệu nghiên cứu có giá trị hàn lâm tại Hoa Kỳ và các quốc gia Âu Châu, trên 165 ngàn tù nhân đã chết tức tưởi trong những trại lao tù CSVN dưới nhiều hình thức như bị hành quyết, tra tấn, đánh đập, cưỡng bức lao động khổ sai, bệnh tật... Tuy nhiên cách tra tấn tàn bạo và độc ác nhất là “chính sách cố tình bỏ đói.” Trong số người bị bức tử có thân phụ chúng tôi, cố luật sư Trần Văn Tuyên, cựu Phó Thủ Tướng của Việt Nam Cộng Hòa, nhà làm luật, nhà lãnh đạo chính trị, đồng thời cũng là Chủ Tịch, Sáng lập viên của “Hội Bảo Vệ Nhân Quyền và Dân Quyền Việt Nam”, hội viên chính thức của Liên Đoàn Quốc Tế Nhân Quyền từ năm 1967 (International League for Human Rights). Hai người em họ, con chú bác ruột của tôi là các Thiếu Úy Trần Quang Vinh (Chiến Tranh Chính Trị) và Trần Hoài Hà (Nhảy Dù) cũng đã bị CS hành quyết tại Ban Mê Thuột vào năm 1976.

Bị giam giữ trong các trại lao tù cộng sản, chúng tôi biết rằng, hy vọng sống còn để trở về với gia đình là điều quá mong manh. Đối với chúng tôi, tra tấn về thể xác không thấm thía gì nếu đem so sánh với lối “tra tấn” khủng khiếp là “bị bỏ đói”. Những cơn đói triền miên ám ảnh chúng tôi kéo dài lê thê ngày này qua ngày khác. Cơn đói hành hạ chúng tôi 24 giờ mỗi ngày. Cơn đói làm mất đi nghị lực, tinh thần và nhân phẩm. Cơm gạo, củ sắn, củ khoai và ngô bắp đã giày vò sự thèm khát thường xuyên của chúng tôi và không có lúc nào để chúng tôi yên. Nó đã làm cho không hiếm những anh em đồng cảnh của chúng tôi, có đôi lúc, quên đi họ là “con người”, để chỉ còn giữ lại bản năng tự tồn không khác gì những con vật. Tôi cho đây là lối “tra tấn thể xác lẫn tinh thần” độc ác và man rợ nhất mà chỉ những người CSVN mới dám làm. Sau những tháng năm triền miên bị bỏ đói, người tù đã ăn bất cứ con gì biết cử động, từ con chuột cống, sâu bọ, rắn rết, bò cạp, ốc sên,

và mọi loại côn trùng mà chúng tôi tìm thấy hoặc bắt được, những thứ mà trong thế giới no đủ, người ta ghê sợ và kinh tởm. Không cần sử dụng tới vũ khí hay súng đạn, CSVN đã để cho các tù nhân tự giết mình bằng những loại “thức ăn” dơ bẩn và độc hại nêu trên.

Kỹ thuật tra tấn ở các trại lao cải

Bộ nội vụ CSVN đã đề ra những nội quy, quy định, những điều lệ rất khắt khe và nghiêm khắc nhằm kiểm soát chặt chẽ tư tưởng và hành động của các tù nhân. Bất cứ một tù nhân nào vi phạm nội quy của trại giam như xách động chống đối, tuyên truyền rĩ tai, phổ biến kinh kệ, giáo lý các tôn giáo, nói tiếng ngoại ngữ... khi bị phát hiện qua những tên điềm chỉ (ăng ten) sẽ ngay tức khắc bị đưa giam vào phòng kỷ luật với các biện pháp trừng trị như sau:

- Khẩu phần ăn, tùy theo mùa, sẽ là một nửa chén cơm gạo mốc nhỏ với vài thìa nước muối, hoặc hai, ba mẩu khoai lang, khoai mì (sắn), hoặc nửa chén nhỏ sắn khô hôi mốc, bo bo chưa xát vỏ, hay ngô hạt rất cứng, loại thức ăn chỉ có ngựa mới có thể ăn và tiêu hóa.

Có hàng trăm tù nhân đã bị “hành quyết” vì trốn trại như Đại Úy Chu Minh Lộc ở trại 12 thuộc Đoàn 776, Yên Bái, Thiếu Tá Nguyễn Văn Thịnh, trại Suối Máu Biên Hòa hoặc Đại Úy Nguyễn Văn Giàu và Thiếu Tá Lê Đức Thịnh tại trại Long Giao, Long Khánh, Đại Úy Đỗ Văn Mười tại Bình Tuy... Hàng trăm tù nhân đã bị tra tấn đánh đập và cùm chân tay cho đến chết như Linh mục Nguyễn Văn Vàng, Đại Úy Bác sĩ Nguyễn Kim Long... ở trại Phú Yên, Thiếu Tá Cảnh sát Nguyễn Văn Hằng ở trại Hà Nam Ninh, Dân Biểu Đặng Văn Tiếp tại trại Lý Bá Sơ, Linh Mục Hoàng Quỳnh, Đại úy Không Quân Dương Hùng Cường ở trại giam Phan Đăng Lưu, Đại úy Lực Lượng Đặc Biệt Đoàn Văn Xương tại trại số 6 Nghệ Tĩnh... Còn hàng trăm, hàng ngàn người nữa mà tôi không thể liệt kê hết ngày hôm nay.

Tùy theo mỗi trại giam, công an CS đã được huấn luyện thuần thục hoặc tự sáng chế ra những phương pháp trừng phạt đa dạng và tra tấn man rợ khác nhau như sau trong khi bị biệt giam:

1. Nhẹ nhất là khóa hai tay ra đằng sau lưng.
2. Trói ngược hai tay ra sau và xiềng hai chân.
3. Xích một tay bên này vào chân bên kia bằng sợi dây xích ngắn. Cách này làm cho tù nhân không thể cử động hay nằm ngủ được, chỉ ngủ ở thế ngồi. Nếu dang chân hay tay ra thì cổ tay hay mắt cá sẽ bị cửa đứt, chảy máu.
4. Xiềng hai cánh tay ngược lên đằng sau vai với hai chân gấp ngược lên lưng. Cách này chỉ có thể nằm sấp, một phần của ngực áp xuống sàn xi măng. Cách xiềng này khó ai có thể chịu đựng được quá 3 tiếng đồng hồ.
5. Cùm hai chân lâu dài trong phòng tối. Tù nhân phải ăn ngủ và vệ sinh tại chỗ. Rất nhiều trường hợp cùm rĩ sét làm cho mắt cá bị nhiễm độc, lở loét.
6. Riêng tại Miền Nam Việt Nam, CS thường nhốt trừng phạt tù nhân với thế ngồi co gập trong một thùng sắt nhỏ gọi là conex để ngoài trời nắng như thiêu đốt, miền nhiệt đới. Nhiều tù nhân đã chết vì không chịu nổi sức nóng hay bị ngộp thở bởi cách tra tấn tàn ác này.

Cá nhân tôi, trong một buổi tẩy não mà CS gọi là “học tập chính trị”, đã từ chối dùng tiếng “thằng” thiếu lễ độ để gọi cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, chúng lôi tôi ra khỏi lớp, đưa lên ngọn đồi thấp sau trại, nơi đó có 4 tên cai tù bắt đầu đấm đá liên tục vào ngực và vào bụng tôi một cách man rợ. Với phản ứng tự nhiên, phải chống đỡ tự vệ vì quá đau đớn. Một cai tù đã dùng bả súng AK47 đập mạnh vào mặt tôi, làm bể mí mắt bên trái. Mặt tôi máu đầm đìa, chảy thấm ướt sũng bộ áo quần tù. Cú đánh tiếp thứ hai rất mạnh làm gãy 3 răng hàm bên trái. Vì trận đòn quá đau đớn, lại mất nhiều máu, tôi đã bị ngất xỉu tại chỗ. Kết quả trận đòn này, tôi đã bị ho ra máu nhiều tháng cho đến khi nhờ các anh em tù “biệt kích Nhảy Bắc” cùng trại biết được sự việc, đã tuồn vào cho một mẩu nhỏ mật gấu bằng móng tay, dặng tôi mài ra uống với vài giọt rượu hoặc nước ấm; nhờ vậy bệnh mới thuyên giảm.

Ngày 16 tháng 12 năm 1983, tôi lại bị công an Bộ Nội Vụ bắt giam lần thứ hai về tội âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân qua “Tổ Chức Mặt Trận Dân Tộc Cứu Quốc.” Sau khi bắt, công an bịt mắt chuyển tôi đến trại giam T82 (hiện T82 đã được đổi thành B34 để ngụy trang che giấu). Để ép cung, công an phòng Điều Tra Xét Hỏi cho cùm cổ chân phải vào cườm tay trái của tôi với sợi xích ngắn hầu không cho tôi cử động. Suốt thời gian thẩm vấn tôi, công an đã tận dụng mọi kỹ thuật khai thác như “ép cung”, “mớm cung”, “dụ cung”, ép buộc

tôi phải nhận tội “Âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân” và khai báo theo ý muốn của chúng để chúng có đủ bằng chứng “kết án tôi tử hình”. Chúng dùng đủ mọi hình thức nhục hình để khai thác tin tức, áp dụng các kỹ thuật hỏi cung tinh vi, tra tấn không để lộ dấu vết trên cơ thể tù nhân. Nhiều tối, có lúc bốn, năm tên thẩm vấn viên thay phiên nhau tra hỏi, đánh đập tôi nặng nề, chúng biết tránh chỗ tử huyệt vì chúng muốn tôi sống để khai thác thêm những tin tức mà chúng cần. Một tra tấn viên tên Thanh Sơn dùng dùi cui bọc cao su đánh vào sườn non tôi trong khi hai tên khác (tên Chánh và tên Lê Văn Đẻ) đè tôi xuống ghế dài. Sau đó chúng đánh vào lòng hai bàn chân. Mỗi lần chúng đánh như thế toàn thân tôi, từ đầu óc đến lục phủ ngũ tạng thật đau đớn, thân thể như bị điện giật. Chúng còn dùng cả cách tra tấn gọi là cho đi “tàu ngầm” bằng cách phủ một bao bố lên mặt rồi bắt đầu đổ nước để cho ngạt thở khi chúng bắt tôi thú nhận là nhân viên tình báo và là gián điệp của cơ quan CIA Hoa Kỳ. Nhiều lần hai thẩm vấn viên chìm đầu tôi vào bể nước trong khi tay tôi bị còng thúc ké ra sau.

Suốt 14 tháng trời, công an biệt giam tôi để thẩm vấn ở trại T82 dưới sự chỉ huy của hai tên đại tá Lâm Quốc Hùng, trưởng phòng và tên trung tá Trần Hùng Nghiệp (gốc Quảng Ngãi), phó phòng PA 24 (Phòng Điều Tra Xét Hỏi), sáu tên công an trong đó có tên Thanh Sơn và tên Chánh (gốc miền Nam) đã 3 lần dùng loại điện thoại hữu tuyến EE8 của quân đội Hoa Kỳ, nối hàm cá sâu, kẹp vào đùi và bộ phận sinh dục của tôi để quay điện. Thịnh linh bị điện giật quá mạnh, tôi té bật ngửa xuống sàn và tiểu ra quần. Kiểu ép cung này được CS thường dùng nhất khi thẩm vấn các tù chính trị, đặc biệt là đối với các tù nhân từ hải ngoại xâm nhập vào Việt Nam để hoạt động vào những năm 1984-1985.

Thình thoảng trong lúc tra tấn, thẩm vấn viên đưa cho tôi xem tấm hình đứa con nhỏ 10 tuổi mà tôi đã xa cháu khi bị bắt vào tháng 5 năm 1975, lúc cháu mới một tuổi. Tên trung tá Trần Hùng Nghiệp nói nếu tôi nhận tội, sẽ cho gặp mặt con. Hấn dùng đòn tâm lý để lung lạc ý chí và tinh thần của tôi trong suốt thời gian dài tôi bị biệt giam tại trại T82 (hiện nay là B34), tại trại giam Phan Đăng Lưu và khu xà lim Kiên Giam khu E-D, lầu ba, khám Chí Hòa. Cuối cùng khi tôi vẫn cương quyết giữ vững lời khai, cộng với sự can thiệp của Thủ Tướng Thụy Điển Olof Palmer, của nhiều tổ chức nhân quyền quốc tế và của chính giới Hoa Kỳ, Bộ Nội Vụ CSVN lúc đó mới tuyên bố đang giam giữ ba anh em chúng tôi và sẽ truy tố chúng tôi về tội “Âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân” và “Tuyên truyền chống chế độ XHCN.”

Tính ra trong lần tù thứ hai này, từ lúc bị bắt cho tới khi bị đưa ra tòa 12/83-12/88, tôi đã bị biệt giam suốt 4 năm 6 tháng, hai năm với hai chân bị cùm và hai năm sáu tháng với một chân bị cùm trong xà lim tắm tối, hôi thối và ẩm mốc. Thân xác chẳng khác nào như đã bị tẩm liệm trong quan tài dài 2 mét rưỡi, ngang 90cm với chiều cao 2 mét, và chịu đựng đánh đập tra tấn hàng ngày. Khi ra tù, tôi mang nhiều thứ bệnh, phổi bị tụ máu và xuất huyết bao tử. Công an tra tấn CS đã biến cơ thể tôi trở thành bộ xương chỉ còn hơn 35 kí lô. CS có thể hủy diệt thân thể tôi nhưng chúng đã thất bại trong âm mưu hủy diệt ý chí và tinh thần của một “Tù Nhân vì Lương Tri”. Trong ngục lạnh cô đơn, tôi luôn cố tập luyện thiền định hàng ngày để bồi đắp sức mạnh ý chí và tinh thần hầu có thể vượt qua mọi gian khổ.

Với bao năm tháng tù đầy trong khám tối và bị tra tấn đánh đập sau gần 15 năm tù, mắt tôi rất sợ ánh sáng chói lòa, thường hay bị nhức đầu, chóng mặt, có lẽ do hậu quả bị đánh bằng báng súng AK47 trước đây. Cũng vì bị tra tấn đánh đập trong thời gian dài, nên có lúc tôi thấy thường đau nhói bên ngực trái vùng trái tim. Tôi tin đó là hậu quả bị đánh nhiều quá vào bàn chân và ba sườn. Trong những tháng mùa đông giá lạnh, chân cẳng tôi bị đau buốt đến xương tủy như thể bị kim châm. Mặc dù đã thoát chết, thoát tù đầy đã trên 25 năm qua, nhưng đôi lúc vào nửa đêm chợt thức giấc, trong khoảnh khắc, tôi thấy mình còn như đang nằm trên nền xi măng vắng lạnh trong ngục tù CS ngày nào. Xương sống tôi đã bị thương nặng khi một tên trong bọn tra tấn dùng một thể võ đá mạnh vào lưng từ phía sau, khiến tôi té xấp xuống nền. Nhờ được giải phẫu tại bệnh viện Fairfax năm 1994, những cơn đau nhức cột sống đã thuyên giảm, chân trái của tôi đã bớt tê nhức.

Kính thưa Quý vị,

Là một cựu tù nhân vì lương tâm, thay mặt cho hàng trăm ngàn các anh em cựu tù nhân chính trị đồng cảnh đang lưu vong, và đặc biệt là nhân danh cho những anh chị em tù chính trị và tôn giáo hiện đang bị giam cầm bởi nhà cầm quyền Hà Nội, và đồng thời cũng đại diện cho 90 triệu đồng bào Việt Nam, tôi trân trọng thiết tha kêu gọi tất cả quý vị hiện diện nơi đây ngày hôm nay, hãy nói lên cho giới truyền thông quốc tế và Hoa Kỳ biết rõ sự thật về vấn nạn tra tấn nhục hình, đánh đập, bạo lực của công an CSVN đối với người dân, đồng bào của họ. Tôi cũng xin khẩn cầu quý vị hãy bày tỏ sự quan tâm sâu xa với Quốc Hội, chính giới và chính phủ

Hoa Kỳ, cũng như với các lãnh đạo tôn giáo nước này tiếp tục lên tiếng, áp lực nhà cầm quyền Hà Nội phải lập tức xóa bỏ “tệ nạn tra tấn”, và sử dụng bạo lực với người dân Việt Nam. Bạo lực và áp bức mà nhân viên công an của họ vi phạm hàng ngày trên toàn đất nước Việt Nam phải được chấm dứt! Việt Nam phải tôn trọng những điều khoản mà họ vừa ký kết trên văn kiện mới đây với Liên Hiệp Quốc về chống tệ nạn tra tấn. Nhà cầm quyền Hà Nội cũng phải chấm dứt dùng vũ lực giết người để đàn áp đồng bào của mình. Nhân dân Việt Nam phải được bảo vệ bằng một Bộ Luật về chống tra tấn. Giới công nhân, nông dân, các thanh niên, sinh viên Việt Nam yêu nước, quý trọng tự do dân chủ đang bị đàn áp cũng chỉ vì họ mơ ước thấy một nước Việt Nam phát triển, với một nền kinh tế giàu mạnh, với một thể chế dân chủ, một nhà nước pháp quyền biết tôn trọng nhân phẩm, một Việt Nam hội nhập hoàn toàn với cộng đồng thế giới.

Một lần nữa tôi chân thành cảm ơn quý vị đã lắng nghe và hết mình hỗ trợ nhân dân Việt Nam hiện đang phải sống trong kềm kẹp và áp bức dưới chế độ phát xít CSVN.

Trần Tử Thanh,

Cựu Đại Úy QLVNCH, Cựu Tù Nhân Vì Lương Tâm

Quốc Hội Hoa kỳ, ngày 16.1.2014